

Kurka a největší přátelé

M. Morisová

AZURKA A NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ

Martina D. Moriscoová

Bílý pudl

Jezevčík šnin

Zorčisko Peppe

Pysci z parku

Pani prodáváčka

z knizepectví
a z plavěcké ho-
bafety

Pani Šestáková

Pani Hásová

Pan Dlouhý

M.

Asurka
Šalníčková

Karel
Šalníček

Maminka
Emilie
Šalníčková

Kamarád z
plavání
Edik
Dlouhý

Kamarádka ze
šály
Hanička
Hásová

Pišek, Haničky
Mopík

Pani učitelka
Heda
Bryndášková

Haničky
soused
Pan Šelinka

Kamarádka z
balletu
Karolínka
Šestáková

Pani
mistrka
balletu
Anička
Cemelová

Komér
plavání
Kraus
Brytíčka

Pysček pana
Šelinky
Urošek

Pro děti ze sobotní české školy v Římě

Copyright

Martina D. Moriscoová

Copyright© Martina D. Moriscoová

Illustrations© Martina D. Moriscoová

www.mdmoriscoova.blogspot.it

1. elektronické vydání

Praha, 2016

ISBN:

978-80-7512-670-2 (ePub)

978-80-7512-671-9 (mobipocket)

978-80-7512-672-6 (pdf)

PŘEDSTAVÍM SE /I/

1. Já /M/ Azurka

Jmenuji se Azurka Skalničková. Je mi sedm, skoro osm let. Když jsem se narodila, rodiče mi dali jméno Mazurka. Moje maminka miluje tanec a chtěla, aby moje jméno bylo, jak říkala: „Zněle taneční.“ Hi hi! Docela legrační jméno, že!? Mazurka je název tance a já bych byla taneční holčička, kdyby mi to jméno ovšem zůstalo. Ale nezůstalo!

Dělo se to asi takhle:

Pár měsíců po narození mi začaly růst nové vlásky. Ty moje nové vlásky neměly úplně obyčejnou barvu, začaly se vybarvovat domodra! Nikdo tomu nemohl zpočátku uvěřit. Všichni si mysleli, že je to nějaký trik nebo že vlásky jsou jednoduše nabarvené, a maminku to prý velice trápilo. Nevěděla, co se mnou je. Jestli jde o věc, se kterou se dá něco udělat, nebo jestli to snad není nějaká nemoc. Běžela se proto zeptat mojí dětské paní doktorky:

MIZURKA

AZURKA

MG.

„Něco neobvyklého se děje naší holčičce!“ řekla. „Co s tím máme dělat? Dá se to nějak léčit, paní doktorko?“ Tak byla prý vystrašená, moje maminka.

Paní doktorka si mě pečlivě prohlédla. Pečlivě, to znamenalo opravdu důkladně, do nejmenšího kousíčku na těle. Zezadu, zepředu, seshora i zespodu. Koukla se mi do krku i do uší. Poslechla si moje srdíčko, jestli pěkně a správně tiká jako budíček. Poklepala mi lehounce na břicho, a když celou tu pečlivou prohlídku dokončila, řekla mamince:

„Milá paní Skalníčková, úplně normální to samozřejmě není, protože s takovým pěkným miminkem jsme se ještě nesetkali! Nemějte obavy! S barvou vlasů ovšem nic dělat nemůžeme, s tou se narodíte a máte takovou, která je vaše přirozená. Je vidět, že vaše krásná holčička bude mít barvu azurkovou, a to od přírody!“ A ještě dodala, ať je maminka ráda, že má tak krásnou a zdravou holčičku a že až budu velká, budu si moci změnit barvu chemicky v kadeřnictví, pokud budu chtít. Miminkům ani malým holčičkám se nedoporučuje chemické barvení. Mohlo by jim ublížit, protože je příliš nezdravé.

Moje maminka tenkrát přišla domů a prohlásila: „Nedá se nic dělat, vlásky změnit nemůžeme, ale nějak si pomůžeme! Změníme alespoň Mazurce jméno. Dáme pryč M a budeme naší holčičce říkat Azurka, ať je každému, kdo se bude

divit, jasné, že máme azurovou holčičku!" a s tatínkem se zaradovali, že to je to úplně správné jméno pro mě! Moc se jim ulevilo.

I já jsem se svým jménem moc spokojená a cítím se s ním dobře. Od Mazurky se tak hodně neliší. Není to sice jméno taneční, ale je takové hezky modré, azurkové, stejně jako jsou moje vlásy. Jsem azurová holčička a jsme spokojení všichni, celá naše rodina. S modrými vlásy problémy nemám. Všichni vědí, už podle jména, že je mám od narození přirozené.

Slovo „PŘIROZENÉ" znamená, že něco, nějaká věc nebo situace, od začátku vypadá nebo se chová tak, jak si přála příroda. Pokud bychom tu věc nebo situaci změnili my podle našeho přání, už by nebyla přirozená. Kdybych si teď obarvila svoje vlásy, už by neměly svou přirozenou barvu. Podle tatínka, jak mi slovo přirozené vysvětlil, co vzniklo samo „přirozeně" je v pořádku.

„Někdy se přihodí, že děťátko není úplně jako ostatní," říkává vždycky a všem moje maminka a je šťastná, že jsem taková, jaká jsem. Někdy ještě dodá: „To by to na tom světě vypadalo úplně obyčejně, kdyby neměl nikdo žádné zvláštnosti!" A všichni kývají a dávají jí za pravdu.

Asurka
Ihalnicková

Ma

2. Moje největší přání

Chodím do druhé třídy a nemám žádná trápení, až na jedno malinkaté. Mám ráda pejsky. A to mě teď trošičku trápí, a když nad tím přemýšlím, vlastně mě to trápí i ze všeho nejvíc. Ani nevím, jestli je to víc trápení, nebo víc moje přání. My totiž žádného pejska nemáme. Já bych si pejska moc přála, ale moji rodiče ho nechtějí, a já pořád nerozumím, proč to nejde. Moc ho chci - toho pejska. Bude to asi přání /protože si pejska přeji/ s trápením /protože mě trápí, že žádného pejska nemám/ dohromady.

Tatínek mi říkává: „Pejsek by se k nám do bytu jistě nevešel!”

Maminka zase říkává: „Nevím, kam bys toho pejska chodila venčit, bydlíme přeci ve městě!”

Já mamince i tatínkovi stále odpovídám, že tady v našem městě jsou taky parky, a já dokonce o jednom vím, protože je zrovna u naší školy. A pejsek by mohl bydlet se mnou u mě v pokojíčku, vždyť mám pokojíček velký až moc! Ale maminka jakoby mě ani neslyšela. Stále mi opakuje, že chodím do školy a na plavání a do baletu, a na venčení pejska už by nám nezbyval čas. Moji rodiče

ani nevědí, kde ten můj park u školy je. Do školy jezdíme autem, přes velkou zeď do parku není vidět, a my nemáme nikdy čas se tam jít podívat.

Možná mají oba pravdu, jenže já si toho pejsánka stejně, přes všechny ty pravdy, přeji ze všech přání na světě ze všeho nejvíc a nedá se s tím mým přáním nic jiného dělat. Přání se přeje, a když si něco přejete a je to opravdické přání, nejde to jen tak zrušit a zničehonic už si ho nepřát. A já chci pejska moc, moc a moc a ze všeho nejvíc.

Mám kamarádku Haničku Hásovou a ta pejska má. Jenže Hanička nechodí ani na plavání, ani na balet. Má čas být se svým pejskem a starat se o něho. Ráno před školou a pak ještě odpoledne, když přijde ze školy, vodí pejska ven na procházku a večer s ním posílá ven svého tatínka. Je také možné, že s pejskem její tatínek chodí ven i sám od sebe, když už Hanička spí, ale to není nakonec úplně důležité. Důležité je, že pejska mají a mají ho celá rodina moc rádi. Haničky pejsek se jmenuje MOPÍK.

Jsem moc šťastná, že se s Haničkou kamarádím a někdy ji s Mopíčkem potkám a hrajeme si. Taky mi o Mopíčkovi Hanička hezky vypráví ve škole o přestávce. Jenom někdy, ale jen trošičku, jí jejího Mopíčka závidím. Mít svého pejska je určitě něco úplně jiného, než si jenom hrát s pejskem vaší kamarádky, když se zrovna potkáte. Jednou mi tatínek vysvětlil, co to závidění je.

„ZÁVIDĚT je, když chceš něco, co má někdo jiný, a ty to nemáš.“ A tatínek taky říkal, že závidět není hezké a nahlas už se to vůbec nikomu neříká, pokud se vám stane, že někomu něco závidíte. Podle toho, co říkal, si myslím, že Haničce jejího pejska závidím, ale jenom strašně malinko malinkato. Jen tak, aby se neřeklo. Když si s Mopíčkem hrajeme, a pak musíme jít domů a já se vracím domů bez pejska. A taky někdy v neděli, když mám volno, protože není škola ani balet ani plavání, a jsou třeba ještě k tomu prázdniny a jsem hodně sama. Raději to nikomu neprozradte o tom závidění. To říkám jen vám! Dohodnuto?

Kdybych pejska měla, mohla bych s ním jít na procházku do parku, do lesa, anebo na hřiště. A vůbec, mohla bych s ním jít kamkoliv a nebyla bych nikdy sama. Ukázala bych mu všechno, co vidím a co se mi líbí, a mohla bych ho hladit, jak dlouho bych chtěla. Četla bych mu pohádky, povídala bych si s ním a co je úplně to nejdůležitější, mohla bych si s ním hrát a mít ho ráda. Byl by to můj nejlepší kamarád na celém světě.

Moc bych si pejsánka přála!

Až se zítra probudím, bude zrovna neděle a budeme celá rodina společně doma. Zkusím se ještě jednou rodičů zeptat, jestli bych mohla taky mít pejska. Stejně jako ho má Hanička!

3. Nedělní snídaně

V neděli ráno snídáme vždycky celá rodina pohromadě. Je to jediný den v týdnu, kdy si můžeme hodně a dlouho povídat. Máme volno! Já miluji volno!

Dnes maminka připravila k snídani smažená vajíčka a toust. SMAŽENÁ VAJÍČKA jsou mojí nejoblíbenější snídaní. Maminka mi jednou vysvětlila, jak se taková vajíčka dělají. Asi minulý rok na jaře to bylo. Vzpomínám si úplně přesně, co mi říkala: „Prozradím ti, Azurko, TAJNÝ RECEPT po babičce, aby ses ta smažená vajíčka brzy naučila uvařit. Co se v životě naučíš, nikdy se ti neztratí!“ Myslím, že měla pravdu. Ještě se mi to neztratilo. Recept si dodnes pamatuji a smažená vajíčka umím připravit!

„Recept“ je přesný popis, jak uvařit nějaké jídlo. Musí v něm být napsáno, jaké všechny ingredience budete potřebovat, a pak v něm musí být popsáno, jak budete muset postupovat, aby se vám to jídlo podařilo udělat. Recepty mohou být různé: na oběd, na večeři nebo i na dorty a na buchty. Jsou na všechno, co se jí, kromě ovoce a zeleniny. Ty stačí jen dobře umýt a už je můžete krásně jíst. Třeba jahody: jsou výborné samy o sobě i bez vaření,

recept nepotřebují, vyrostou a je to. Jsou hotové. Na vařená jídla ovšem recept potřebujete. Ten na smažená vejčička mi maminka pěkně vysvětlila a mohla jsem si jejich přípravu i vyzkoušet. Proto je umím udělat i já, a to dokonce úplně sama. Recept po naší babičce, teď když podle něj umím uvařit, je i mým tajným receptem a můžu vám ho i tajně prozradit:

Tajný recept na míchaná vejčička!

Budete potřebovat: vejčičko, malou cibulku, trošku másla, sůl, pánvičku a měchačku na míchání.

Jak na to: Pánvičku dáte na plotýnku a poprosíte maminku, aby vám plotýnku zapnula. Potom na ni dáte máslo, které se při zahřátí začne rozpouštět. Mezitím si nakrájíte cibulku, ale pozor, ať se neříznete! Cibulku potom přidáte na rozehřáté máslo a malinko necháte osmahnout. Za chvíličku na pánvičku přilijete i rozklepnuté vejčičko. To bude lepší, když si ho rozklepnete dopředu do hrnečku, a potom rozklepnuté teprve nalijete na máslo s cibulkou. Nesmí vám v hrnečku plavat žádné skořápky! Nakonec všechno osolíte a mícháte, dokud vejčičko nezhoustne. To bude znamení, že už máte smažená vejčička hotová a můžete je jíst.

Jak už jsem vám říkala, je neděle. Sedíme celá rodinka u stolu, u té naší báječně chutné snídaně, a tatínek povídá:

„Dnes je neděle! Neprší! Mohli bychom si udělat nějaký pěkný výlet, co říkáš, Azurko?“ a přitom se významně podívá na mě i na maminku. Maminka nadšeně tleská a říká s jásavým úsměvem:

„Anooooo! Anooooo! Uděláme si dnes výlet!“

Musím tatínkovi odpovědět i já, Azurka, jenže já už jsem právě dnes připravená pronést své největší přání. Co teď? Jeje! Najednou nevím, co vlastně mám říct, a jestli bych teď chtěla víc pejska, nebo jet na výlet. Ani se pořádně nezamyslím a už povídám tatínkovi: „Já, já, já jsem moc ráda, tati, mohli bychom jet na pejska!“

Pěkně jsem se popletla! Ajaj! Chtěla jsem říct, že bych chtěla jet na hrad, a pak se zeptat i na pejska, ale nějak se mi ty dvě věci zamotaly. Šuby dub, je to celé venku, pomotané pěkně dohromady.

M.

„Na pejska?“ kroutí hlavou tatínek. „A kdepak to je, Azurko? To jsem v životě neslyšel, takové jméno hradu. Je to vůbec v Čechách? NA PEJSKA,“ opakuje a tváří se udiveně a ještě udiveněji. „Že by u sousedů v Německu?“

„Ne, tati, neměla jsem na mysli hrad! Chtěla jsem se podívat na pejska, na zvířátko, jet se podívat na pejska, to jsem chtěla říct,“ opravuji se. Tatínek nepochopil, co jsem tím „na pejska“ měla na mysli, a musela jsem vše uvést na pravou míru, jak to popravdě je: „Mami! Tati! Já chci pejska!“ a trošičku se mi ulevilo u srdce, jak pěkně na rovinu jsem rodičům řekla svoje největší přání.

Někdy je těžké říct, co byste právě chtěli, zvláště když už jste tu věc říkali několikrát a nikdo vás pořádně ani neposlouchal, anebo dokonce i někdy ten někdo dělal, že vás neslyší. Tak těžké to pro mě bylo! Znovu vyslovit moje největší přání a říct ho rodičům. Ale teď už se mi ulevilo a čekám, co na to zase řeknou oni:

„ALE AZURKO!“ řekli oba skoro jednohlasně. Jejich věta byla překvapeně překvapená a ještě k tomu důrazně důrazná, až jsem se skoro lekla, jak ji pronesli.

A dál už to pak bylo po stejné písničce. Odpověděli mi jako vždycky: „Pejsek! Pejsek! Pejsek je moc pěkné zvířátko, ale ty chodíš na plavání a na balet a do

školy a kdo by s tím pejskem byl doma? Kdo by se o něj staral? Kdo by ho chodil ven venčit? Ještě navíc, tady u nás, do toho provozu?!”

A je! Jejej, jejej, jejej, to bylo zase otázek, co hned měla maminka. Až jsem z toho byla docela hodně smutná. Tatínek viděl, jak jsem úplně ztratila náladu, a aby nebylo dál řečí a nezkazili jsme si celou neděli, rozhodl:

„Víš co, Azurko?! My dnes pojedeme na výlet a o pejskovi si popovídáme cestou. Máme na povídání celou neděli!“

Ještě trochu posmutněle jsem odkývala na souhlas a jeli jsme na výlet, na hrad Karlštejn.

4. Výlet na Karlštejn

Karlštejn je moc pěkný hrad u Prahy. Já mám hrady ráda a maminka s tatínkem mají hrady také moc rádi. Už jsme byli na spoustě hradů, ale na Karlštejně ještě ne. Tady ten náš dnešní výlet mi úplně změnil náladu a na moje psí přání jsem si skoro ani nevzpomněla. Nevzpomněl si na něj ani tatínek, a nevzpomněla si na něj dokonce ani maminka. Byl to báječný den. Povídali jsme si o tom, kdo na Karlštejně bydlel, a vůbec: víte, že Karlštejn byl královský hrad?

Nechal ho postavit a bydlel v něm sám český král a římský císař Karel IV. Byl to velmi významný král. Ptala jsem se tatínka, co znamená slovo VÝZNAMNÝ, a on mi vysvětlil, že je to člověk, který toho hodně důležitého udělal. A významné mohou být i věci nebo stavby nebo cokoliv.

„Může být významná taky svačina?“ napadlo mě a hned jsem se zeptala. „Ale ano, jestli máš hlad, je pro tebe svačina velmi významná,“ směje se tatínek a pobídne mě: „Vezmi si z batůžku významný chlebík od maminky!“

Tady ten král, Karel IV., prý postavil tak hodně významné stavby, že je do dnešního dne používáme a využíváme a máme z nich radost i užitek.

„Nejenže Karel IV. dal postavit hrad Karlštejn, ale dal postavit i slavný most v Praze, jenž je po něm pojmenován „Karlův“. My se po něm dodnes můžeme procházet, třeba jako turisté. A dál založil například i univerzitu,“ rozpovídal se tatínek.

„A tati, co je to UNIVERZITA?“ ptám se s plnou pusou a tatínek, představte si, to ví!

„To je, holčičko, škola, vysoká škola. Kdyby ses třeba chtěla jednou, až dokončíš základní školu, stát paní doktorkou nebo paní učitelkou, musela by ses ještě hodně učit a jít studovat i na univerzitu.“ Tatínek snad tu vysokou školu musel vidět na vlastní oči, když o ní dokáže tolik hodně povídat! Představila jsem si, že ta vysoká škola musí být tak hodně vysoká, když je královská, až jde z té výšky strach.

„Možná je ta škola vysoká úplně do nebe,“ říkám tatínkovi a ten se směje a kývá hlavou:

„Ano, ano, ta škola hvězd se dotýká!“

Maminka nás neslyšela, protože šla koupit lístky do hradu, a teď na nás mává, abychom šli společně za paní průvodkyní. Ta začne povídat a povídá a povídá, až mi z toho jde hlava kolem.

„Naši milí návštěvníci, tady k našemu hradu se vztahuje velmi zajímavá pověst. Pan král Karel IV. potřeboval odpočívat po těžké práci vládnutí a zajisté potřeboval i přemýšlet o tom, co by v českých zemích ještě vylepšil a postavil. Proto si nepřál žádné ženy ani dívky na hradě, aby ho zde nikdo nerušil. Jeho manželku to velice trápilo. Chtěla být se svým milovaným manželem, a tak se jednoho dne převlékla za muže, vnikla do hradu a pana krále, svého manžela, nakonec moc příjemně překvapila. Proto pan Karel IV. zákaz žen a dívek na hradě Karlštejně brzy nato zrušil.“

Představila jsem si tatínka jako pana krále a maminku jako paní královnu. Jak by se asi maminka musela převléknout, aby se dostala do hradu? Vzala by si tatínkovo sako nebo jeho sváteční košili? Hi hi hi, přišlo mi to hodně legrační! Jsem docela ráda, hlavně kvůli mamince, že takové převleky dělat nemusí. Tatínek je zase rád, když je s námi každou neděli, protože nemusí do práce a můžeme odpočívat všichni společně. Jsme rádi všichni spolu. Je dobře, že můj tatínek není král.

Ti králové to stejně museli mít složitě!